

РЕШЕНИЕ

№ 3851

гр. София, 10.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 17.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **10278** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Я. С. В. от [населено място], чрез адв. П., срещу Решение № ПИ-280 от 16.09.2021 г. на и.д. директора на ТД на НАП - С., с което е оставена без уважение жалбата му вх.№ С210022-000-0406488 от 02.09.2021 г. срещу разпореждане с изх. № С210022-137-0005770 от 17.08.2021 г., издадено от И. Н. - публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ в същата териториална дирекция.

С жалбата се оспорва разпореждането и решението с твърдението, че дължимостта на задълженията по подадени декларации обр. 6 за ДОО, ЗО и УПФ за периодите 2013 г., 2014 г. и 2015 г. са погасени по давност. Твърди се, че неправилно публичният изпълнител е приел, че давностният срок за погасяване на публичните му задължения по декларации обр. 6 не е изтекъл. Позовава се на тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. по т.д. № 8/2019 г. на ОСС на ВАС, като счита за неправилно, посоченото в решението на ответника, че в рамките на петгодишния срок са предприети действия за спиране на давността от страна на публичния изпълнител относно претендираните задължения. С оглед изложеното моли да се отменят и двата акта.

В с.з. жалбоподателят, чрез адв. П., поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена с присъждане на разноски по делото за платена държавна такса, като не претендира адвокатско възнаграждение.

Ответникът – директорът на ТД на НАП - С., чрез юриск. К., оспорва жалбата,

поддържа мотивите, изложени в оспореното решение и претендира юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения развива в писмени бележки.

Административен съд София град, Трето отделение, 44 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

В ТД на НАП е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2018 г. за събиране на установени и изискуеми публични вземания на Я. С. В., като [фирма], ЕИК[ЕИК]. Издадено е съобщение за доброволно изпълнение изх. № С180022-048-0153781/09.07.2018 г. /л. 63, 64/.

На 11.10.2019 г. публичен изпълнител при ТД на НАП - С. е издал Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С190022-022-0093858 от 11.10.2019 г. /л. 34/. С ПНОМ е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление за сумата от 9 020,42 лв., находящи се в ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА.

В хода на изпълнителното производство, на 17.08.2021 г. в ТД на НАП - С., от страна на жалбоподателя е постъпило Възражение с вх. № С210022-000-0377946/17.08.2021 г. /л. 32/, с което лицето иска да му бъдат погасени по давност публичните задължения за ДОО, ЗО и УПФ, установени с Декларация обр. 1 и 6 (задълженията по декларация обр. 6 са описани в т. 10 от Заявлението - периоди: 01.01.2013 г. - 31.12.2013 г.; 01.01.2014 г. - 31.12.2014 г. и 01.01.2015 г. - 31.12.2015 г.).

По направеното искане (в т. 10 от възражението за изтекла давност), относно публичните задължения за горепосочените периоди, на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК, публичният изпълнител се е произнесъл с Разпореждане с изх. № С210022-137-0005770/17.08.2021 г. /л. 19, 20/, с което е отказал прекратяването на производството по принудително изпълнение за събирането на вземанията установени с декларация обр. 6, в общ размер на 4438,42 лв., поради издадено ПНОМ изх. № С190022-022-0093858/11.10.2019 г., с което на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК давността е спряна. В разпореждането е посочено, че за задълженията на Я. В. е образувано изпълнително дело, по което с горепосоченото ПНОМ е наложен запор върху банкови сметки на длъжника в О., за обезпечаване на задължение от 9020,42 лева (главница и лихви). Отбелязано е, че се касае за задължения формирани от ДОО, ЗО и УПФ по декларации образец 6, по които е констатирано, че давността не е изтекла и съответно е отказано да се прекрати, поради изтекла погасителна давност събирането на публични вземания, установени с декларации обр. 6, подробно описани в позиция от № 1 до № 9 в разпореждането.

При обжалване по административен ред на горепосоченото разпореждане е постановено оспореното Решение № ПИ-280 от 16.09.2021 г. на директора на ТД на НАП - С.. След обсъждане на релевантните обстоятелства жалбата е оставена без уважение, като неоснователна с подробни мотиви, относно наличието на предприети действия, довели до спиране на давността. Конкретно в оспореното решение е възприет извода на публичния изпълнител, че давността не е изтекла. Подробно са разгледани конкретните задължения - кога е подадена декларацията, кога е бил срока за плащане и от кога тече 5-годишната давност. Направен е извод, че преди изтичане на давността, по което и да е от тях са предприети изпълнителни действия с наложените обезпечителни мерки. Подробно е отразено кога е връчено постановлението до съответната търговска банка и от кога се считат за наложени

обезпечителните мерки. Конкретно е посочено, че на изпратеното запорно съобщение от търговската банка са отговорили, че запорът е наложен като вземането е обезпечено изцяло към 15.10.2019 г., 14:10 часа /л. 38/ и с налагането на обезпеченията - давността се спира като е достатъчно да се установи реално налагане на мерките.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата срещу Решение № ПИ-280 от 16.09.2021 г., връчено на 23.09.2021 г. (л. 73), е от 30.09.2021 г., т.е. подадена е в срока по чл. 268, ал. 1 от ДОПК и при наличието на правен интерес от оспорване на акта, поради което съдът намира същата за допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното Решение № ПИ-280 от 16.09.2021 г., е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 266, ал. 1 ДОПК /съгласно заповед № 367/17.05.2021 г. на изпълнителния директор на НАП – л. 71/, в изискуемата форма и е мотивирано. В производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

Спорът по делото е правен като противоположните становища, поддържани от страните в настоящото производство, се отнасят до правилното приложение на материалния закон и се концентрират най - общо във въпроса погасени ли са по давност процесните задължения.

В конкретния случай, публичният изпълнител не е уважил възражението за давност по отношение на публичните задължения, представляващи задължения по фонд ДОО, ДЗПО и ЗО по подадени декларации обр. 6 за 2013 г., 2014 г. и 2015 г.

Като основание за отказа на публичния изпълнител са посочени разпоредбите на чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК и чл. 171, ал. 1 ДОПК. Погасителната давност е фактически състав, включващ период от време, през който носителят на едно субективно материално право бездейства, който състав поражда правото на задълженото лице да се позове на давността и да откаже изпълнение. Доколкото в казуса имат място обстоятелства, водещи до спиране на давността, съдът съобрази същите съгласно правилото на чл. 172, ал. 1 ДОПК: когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година (т.1); когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането (т.2); когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването (т.3); когато актът, с който е определено задължението, се обжалва (т.4); с налагането на обезпечителни мерки (т.5); и когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение (т.6).

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните задължения се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се платят, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Давността спира при шест условия, изчерпателно изброени в ал. 1 на чл. 172 от ДОПК и се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане и с предприемането на действия за принудително изпълнение - чл. 172, ал. 2 от същия кодекс. Съгласно чл. 171, ал. 2 от ДОПК, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността.

С оглед гореизложеното, настоящата съдебна инстанция намира за правилни мотивите на ответника, изложени в Решение № ПИ-208/06.07.2021 г., относно въпроса дали ПНОМ с изх. № С190022-022-0093858/11.10.2019 г., с което е наложен запор върху банкови сметки на длъжника в О., преди да бъде надлежно връчено на задълженото лице, представлява юридически факт, по смисъла на чл. 172, ал. 2, т. 5 ДОПК, годен да спре давността по чл. 171, ал. 1 от същия кодекс.

Позоваването в жалбата на ТР № 7 от 15.04.2021 г. по т.д. № 8 от 2019 г. на ОСС на I и II колегия на ВАС е неотнормимо към настоящия спор. Видно от същото давността не се прекъсва/спира с образуване на изпълнителното дело и изпращане на поканата за доброволно изпълнение, тъй като те не са изпълнителни действия в същинския смисъл, а имат уведомителен, подготвителен характер. Не е спорно за ответника и същият не твърди, че давността е спряна с образуване на изпълнителното дело през 2018 г., поради което и в духа на ТР, както и издаденото по него съобщение за доброволно изпълнение от 09.07.2018 г. не могат да спрат давността. Ответникът се е позовал на наложените обезпечителни мерки с визираното постановление. Видно от същото наложените обезпечителни мерки са за обезпечението на задължението към този момент по ИД в размер 7229,63 лв. главница и 1790,79 лв. лихва.

На следващо място, по въпроса дали ПНОМ няма характера на действие като поканата или образуване на изпълнителното дело и дали е годно да спре давността, Съдът посочва, че ТР № 7 от 15.04.2021 г. по т.д. № 8 от 2019 г. на ОСС на I и II колегия на ВАС дава само отговор за образуването на изпълнителното дело и поканата, предвид противоречивата съдебна практика, доколкото приемат, че същите не са действия по принудителното изпълнение по смисъла на чл. 172, ал. 2 от ДОПК. В мотивите на тълкувателното решение е посочено, че поканата е подготвително действие, такова по пристъпване към изпълнение, а не принудително действие. Посочено е, че съгласно нормата на чл. 172, ал. 2 от ДОПК, за да се прекъсне давността се има предвид предприемането на действия по принудителното изпълнение като юридически факт. Относно налагането на обезпечителни мерки - както е посочил ответникът - няма противоречива съдебна практика. В съдебната практика се приема, че с налагане на обезпеченията по ПНОМ - се спира давността. При това, правното действие на постановлението за обезпечение не е обвързано с надлежното връчване на постановлението. Връчването е от значение само относно възможността длъжникът да оспори постановлението (чл. 121, ал. 2, вр. чл. 197, ал. 1 ДОПК). Оспорването е по реда на чл. 197 ДОПК и според ал. 6 „изпълнението на постановлението, с което се налага обезпечението, не може да бъде спряно поради обжалването му“. С други думи, издавайки на 16.12.2019 г. ПНОМ с изх. № С190022-022-0119552 публичният изпълнител по изп. дело №[ЕИК]/2018 г. е извършил процесуално действие, с което, на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК е спрял 5-годишната давност, по смисъла на чл. 171, ал. 1 с.к. Възраженията на жалбоподателя за противното не може да бъдат споделени. В този смисъл е и решение № 4020 от 20.07.2020 г. по адм.дело № 3076/2020 г. на АССГ и др.

Правилни са и изчерпателните разяснения в оспореното решение - от кога за всяко едно задължение тече давността, с оглед неговата дължимост и предвид, че се касае за задължения по подаваните декларации обр. 6 за ЗО, ДОО и УПФ с № 2200214039988852 от 30.04.2014 г. за периода 01.01.2013 - 31.12.2013 г., за които давността е започнала да тече на 01.01.2015 г. като 5-годишния давностен срок по л. 171, ал. 1 от ДОПК изтича на 01.01.2020 г., т.е. с ПНОМ от 11.10.2019 г. за тези

задължения давността е спряна, като към момента му са изтекли 4 г., 10 месеца и 11 дни.

Същото се отнася и за задълженията по декларация обр. 6 № 220021504140278 от 30.04.2015 г. за периода 01.01.2014 - 31.12.2014 г., която давност започва да тече 01.01.2016 г. и изтича на 01.01.2021 г., т.е. с ПНОМ от 11.10.2019 г. за тези задължения също давността е спряна, като към този момент са изтекли 3 г. 10 месеца и 11 дни.

Подобно е положението и за задълженията по декларация обр. 6 № 220021604190634 от 28.04.2016 г., за периода 01.01.2015 - 31.12.2015 г., за които давността е започва да тече на 01.01.2017 г. и изтича на 01.01.2022 г., т.е. с ПНОМ от 11.10.2019 г. за тези задължения давността е спряна, като към този момент са изтекли 2 г. 10 месеца и 11 дни.

Следователно правилно и в съответствие с приложимия материален закон директорът на ТД на НАП - С. е потвърдил разпореждането на публичния изпълнител за отказ от отписване на публични задължения поради тяхното непогасяване по давност. Като е оставил без уважение жалбата срещу Разпореждане изх. № С210022-137-0005770/17.08.2021 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП - С., административният орган е постановил законосъобразно решение, което следва да се остави в сила.

С оглед изхода от спора в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер от 100 лв.

Водим от горното и на основание чл. 268 от ДОПК, Административен съд - София-град, Трето отделение, 44 -ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Я. С. В. от [населено място], подадена чрез адв. П., срещу Решение № ПИ-280 от 16.09.2021 г. на и.д. директора на ТД на НАП - С., с което е оставена без уважение жалбата му вх. № С210022-000-0406488 от 02.09.2021 г. срещу разпореждане с изх. № С210022-137-0005770 от 17.08.2021 г., издадено от И. Н. - публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ в същата териториална дирекция.

ОСЪЖДА Я. С. В., ЕГН – [ЕГН], да заплати в полза на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

На основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: